

Ελέω Θεού 20 έτη Αρχιερατείας Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κισάμου και Σελίνου Αμφιλοχίου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κισάμου και Σελίνου

- **Τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου Ἀγαθαγγέλου Κουμαρτζάκη,
Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κισάμου καί Σελίνου**

Ἐλέω Θεοῦ καί οἰκτιρμῶν θείων συμπληρώνονται κατά τό σωτήριο ἔτος 2025 εἴκοσι (20) χρόνια Εὐκλεοῦς Ἀρχιερατικῆς Διακονίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κισάμου καί Σελίνου κ.κ. Ἀμφιλοχίου (2005-2025) εἰς τήν τοπική Ἐκκλησία τῆς Ἑσπερίας Κρήτης, τῆς ἱστορικῆς καί ἁγιοτόκου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κισάμου καί Σελίνου. Εἴκοσι χρόνια Ἀρχιερατικῆς πορείας, διακονίας καί μαρτυρίας μέσα στήν ζωή, τό βίωμα καί τήν μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως Χριστοῦ, πού κατεστόλισε καί περιεποίησε διά τοῦ Τιμίου

Αὐτοῦ Αἵματος.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι Ἐκκλησία τῶν Πατέρων, μέ μύστες τούς Ἁγίους Μαθητές καί Ἀποστόλους «οὓς μέν ἔθετο ὁ Θεός ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ» (Α΄ Κορ. 12,28). Αὐτῆς τῆς μεγάλης τιμῆς καί μυστηριακῆς μυσταγωγίας τῆς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς καί παρακαταθήκης μετέχει ἐπὶ εἴκοσι συναπτά ἔτη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κισάμου καί Σελίνου κ.κ. Ἀμφιλόχιος· μέ προσήλωση, ποιμαντική ἐνσυναίσθηση, θυσιαστική ἀγάπη καί ἱκετηρίους καί εὐχαριστιακὰς εὐχὰς διακρατεῖ τὰ ζώπυρα τῆς πίστεως, ἐπιβεβαιώνει «λόγοις καί ἔργοις» τόν Εὐαγγελικό λόγο, ἀνανεώνει τό ἔλαιο τοῦ πατερικοῦ φρονήματος καί μαζί μέ τόν Ἀπόστολο τῶν Ἐθνῶν Παῦλο ἀναπέμπει αἶνον καί δοξολογία εἰς τόν Θεόν γιά ὅ,τι ἡ θεία πρόνοια καί ὁ Δωρεοδότης Χριστός ἐπέβλεψαν ἐπὶ τήν ταπεινότητά του. «Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου πάντοτε περί ὑμῶν ἐπὶ τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ τῇ δοθείσῃ ὑμῖν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Κορ. Α΄ 1,4).

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κισάμου καί Σελίνου κ.κ. Ἀμφιλόχιος εἰς τὰ εἴκοσι χρόνια τῆς Ἀρχιερατικῆς του βιωτῆς πορεύεται Ἀποστολοβάδιστα, ψηλαφίζοντας καί βιώνοντας «ἃ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε καί οὓς οὐκ ἤκουσε καί ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεός τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν» (Κορ. Α΄ 2,9). Ἐπιδίδεται καθημερινά εἰς τήν διαποίμανση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως πού τοῦ χάρισε ὁ Θεός, πάνω εἰς τὰ χνάρια, τὰ βιώματα καί τὰ βήματα Ἁγίων προκατόχων του, μέ προεξάρχοντα τόν ἄμεσο προκάτοχό του μακαριστό Μητροπολίτη Κισάμου καί Σελίνου κυρό Εἰρηναῖο, τόν ὁποῖο διακόνησε μέ ζῆλο ἔνθεο, μέ πίστη ἀκράδαντο καί φρόνημα ἀδαμάντινο ἀπό τήν θέση τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κισάμου καί Σελίνου.

Πρωταρχικό μέλημα καί χαρακτηριστικό γνώρισμα τῆς εἰκοσαετοῦς διακονίας τοῦ Σεβασμιωτάτου ἀποτελεῖ ἡ μυστηριακή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, μέσα ἀπό τήν τέλεση τῆς πεμπτουσίας τῆς πίστεως, τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἀλλά καί πλῆθος ἄλλων Ἱερῶν Μυστηρίων καί Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, τὰ ὁποῖα διακτινίζει μέ τήν λειτουργική του παρουσία σέ ὅλη τήν Μητροπολιτική του Περιφέρεια, ἔχοντας πάντοτε ὡς κέντρο καί θεμέλιο τήν ἐν Χριστῷ ζωή καί παρουσία: «θεμέλιον γάρ ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρά τόν κείμενον, ὅς ἐστιν Ἰησοῦς Χριστός» (Κορ. Α΄ 3,11). Πολυμερῶς καί πολυτρόπως νουθετεῖ τό ποίμνιο «ὡς τέκνα Θεοῦ» (Κορ. Α΄ 4,14), δίδοντας ἔμφαση εἰς τόν εὐαγῆ κλῆρο, ἐνισχύοντας καί ἐπιλέγοντας μή ἐξ ἀνάγκης, ἀλλά χάριτι Θεοῦ καί Ἀρετῆς βίου, τούς νέους κληρικούς πού εἰσάγει εἰς τήν Ἐκκλησία, μεταδίδοντάς τους τὰ ζωήρητα νάματα τῆς πίστεως καί τοῦ Εὐαγγελίου καί ἐν πάσῃ ὥρᾳ καί ἐν παντί τόπῳ τούς ὑπομιμνήσκει ὅτι «Θεοῦ γάρ ἐσμεν συνεργοί· Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομή ἐστε» (Κορ. Α΄ 3,9) καί πάλι «οὕτως ἡμᾶς λογιζέσθω ἄνθρωπος, ὡς ὑπηρετάς Χριστοῦ καί οἰκονόμους

μυστηρίων Θεοῦ» (Κορ. Α΄ 4,1). Πρός δέ τό φιλόχριστο ποίμνιο ἐνδιαφέρεται νά ἐνσπείρει μία ὄντολογική θέση καί ἀναγνώριση τῆς πίστεως εἰς τήν ζωή τους, χωρίς ὑποκριτικές, ἐπίπλαστες καί ἐπιφανειακές ἐκφάνσεις τοῦ λόγου καί τῶν πράξεων τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς.

Ἄλλωστε ἀπό τήν ἴδια τήν βιβλική παράδοση ἡ ὑποκρισία καί ἡ τυπική λατρεία τοῦ «πρέπει» καί ὄχι τοῦ «θέλω» ἀναδεικνύεται μέ τόν πιό παραστατικό τρόπο μέσα ἀπό τήν παύλεια θεολογία: «ἀλλ’ ὡς τέκνα μου ἀγαπητά νουθετῶ. ἐάν γάρ μυρίους παιδαγωγούς ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ’ οὐ πολλούς πατέρας· ἐν γάρ Χριστῷ Ἰησοῦ διά τοῦ εὐαγγελίου ἐγώ ὑμᾶς ἐγέννησα» (Κορ. Α΄ 4, 14-15). Ἡ πατρική καί Θυσιαστική ἀγάπη εἶναι αὐτή πού ἐνσαρκώνει τήν ὄντολογική καί ὄχι τήν φαινομενολογική διάσταση τῆς παρουσίας Τοῦ Θεοῦ εἰς τήν ζωή τοῦ ἀνθρώπου καί ὁ Ἐπίσκοπος πού εὐρίσκεται εἰς «τύπον καί τόπον Χριστοῦ» δέν κάνει τίποτε περισσότερο ἀπό τό νά ἀκολουθεῖ καί νά κηρύττει μέ κάθε κόστος, ἐλεύθερα καί ἀσυμβίβαστα, τόν λόγο τῆς ἀγάπης καί τῆς ἀλήθειας πού πηγάζει καί ἐδράζεται «οὐ γάρ ἐν λόγῳ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀλλ’ ἐν δυνάμει» (Κορ. Α΄ 4,20). Μέ αὐτόν τόν τρόπο ταπεινά καί ἀθόρυβα ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κισάμου καί Σελίνου κ.κ. Ἀμφιλόχιος γίνεται τό παράδειγμα τῆς πατρικῆς θαλπωρῆς καί ὄχι τοῦ παιδαγωγοῦ, ὄντας ὁ ἴδιος σέ ὅλη του τήν πορεία αὐστηρός καί ἀπαιτητικός μέ τό εἶναι του καί ἔπειτα αὐτό πού κάνει ὁ ἴδιος πράξη ζητᾷ καί παρακαλεῖ καί δέεται γιά τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς Δόξαν Θεοῦ, ἀγιασμό καί σωτηρία του.

Τό μεῖζον γιά τόν Σεβασμιώτατο μέσα σέ αὐτή τήν ἀκατάπαυστη ροή τοῦ χρόνου δέν εἶναι ἡ διαμόρφωση μίας καλῆς φήμης καί ἐνός καλοῦ ὀνόματος εἰς τό πρόσωπό του, ἀλλά «τό ὑπέρ πᾶν ὄνομα» (Φιλιπ. 2,9), πού ἀφορᾷ τό Θεανθρώπινο πρόσωπο Τοῦ Χριστοῦ. Γι’ αὐτό σέ κάθε περίσταση καί ἀνάγκη καί ὅπου ἐπιβάλλεται, ὀρθώνει μέσα ἀπό τήν ἀρθρογραφία του, ἀλλά καί τήν κηρυγματική του παρέμβαση, λόγο ἀληθείας καί δικαιοσύνης γιά τήν διατήρηση τῶν ἱερῶν καί ὁσίων τῆς πίστεως καί τῶν κεκτημένων τῆς Ἀγιοτόκου καί ἡρωτοτόκου πατρίδας μας. Παράλληλα, δέν καταφρονεῖ καί δέν ἀμελεῖ καί τήν ὁρατή φύση τοῦ βίου, τίς φροντίδες τῶν πενήτων, τῶν ἀναγκεμένων καί τῶν ἀσθενούντων, ἀλλά ἀπό κοινοῦ, μαζί μέ τίς πνευματικές ἀνάγκες τους, ἀνακουφίζει καί ἀφουγκράζεται τόν πόνο, τά δάκρυα καί τήν ἀγωνία αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων γιά τήν ἀξιοπρεπῆ ἐπιβίωσή τους, χωρίς ἀποκλεισμούς καί διακρίσεις.

Τό φιλανθρωπικό, ἱεραποστολικό καί κοινωνικό ἔργο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, πού ἐνσαρκώνει τό Ἀννουσάκειο Θεραπευτήριο Χρονίων Παθήσεων «Ἅγιος Σπυρίδων», ὑπό τήν ἐμπνευσμένη καθοδήγηση τοῦ Σεβασμιωτάτου, μέ τήν επέκταση τῆς νέας πτέρυγας καί τήν ἀνακαίνιση – ἀποκατάσταση τῆς ὑπάρχουσας κτηριακῆς ὑποδομῆς, μαρτυροῦν καί τήν δική του προσευχή καί ἀγωνία «καὶ εἴτε πάσχει ἔν

μέλος, συμπάσχει πάντα τά μέλη» (Κορ. Α΄ 12,26), γενόμενος και ὁ ἴδιος ὁ ἐγγυητής τοῦ δικαίου, τῆς ἐξασφάλισης καί τῆς πληρότητας διὰ τὰ ἀναγκαῖα «συστατικά τῆς ζωῆς» (Πηδάλιον, ἔκδ. Παπαδημητρίου, Ἀθήνα 1948, σ. 76). Πολυσήμαντο καί σπουδαιότατο εἶναι καί τό ἀνακαινιστικό ἔργο τοῦ Σεβασμιωτάτου, πού ἀποτελεῖ τό διαρκές καί ἀνεξάντλητο θαῦμα τῆς πίστεως γιά τὰ τόσα πού ἔχουν συντελεστεῖ τὰ 20 αὐτά ἔτη, χωρίς τίς ἀπαιτούμενες οἰκονομικές δυνατότητες, ἀλλά μέ μόνο καί μοναδικό του ἐφόδιο τήν πίστη του στήν πρόνοια Τοῦ Θεοῦ, τίς πρεσβεῖες τῆς Ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας, εἰς τήν Ὅποια ἀφιέρωσε τήν ζωή του καί ἐκδαπάνησε ἑαυτόν, καί τήν ἀγάπη στό πρόσωπό του δωρητῶν καί εὐεργετῶν πού πίστεψαν καί ἐμπιστεύτηκαν τήν θυσία καί τήν ἀφοσίωσή του στόν τόπο καί στόν ἄνθρωπο.

Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἐπιδαψίλευσε καί ἐπέβλεψε ἐπὶ τόν δοῦλο Του καί ἐκεῖνος προσευχόμενος Τοῦ ἀπαντοῖσε: «λάλει Κύριε καί ὁ δοῦλος σου ἀκούει» (Βασ. Α΄ 3,10). Κατ' αὐτόν τόν τρόπο συνετελέσθη ὅλο τό ἱδρυτικό καί ἀνακαινιστικό ἔργο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κισάμου καί Σελίνου. Ἀνείγειρε τό Φαλδάμειο Οἶκημα (Νέα Γραφεῖα τῆς Μητροπόλεως), τό Τσατσαρωνάκειο Πολιτιστικό Πολύκεντρο Νεότητας, τό μεγάλο καί ἱερό Προπύργιο τῆς πίστεως, τό Προσκύνημα τοῦ Ὁσίου Νικηφόρου τοῦ Λεπροῦ, στήν γενέτειρά Του, τό Συρικάρι. Παράλληλα, ἀνακαίνισε ἐκ βάθρων -ὄντας καί ὁ ἴδιος φιλομόναχος- ὅλες τίς Ἱερές Μονές τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, τήν ἀνδρῶα Ἱερά Πατριαρχική καί Σταυροπηγιακή Μονή Κυρίας τῶν Ἀγγέλων Γωνιάς, ὅπου καί στεγάζεται ὑπερσύγχρονο Βυζαντινό Μουσεῖο, μέ σπουδαῖα κειμήλεια τῆς πίστεώς μας, τήν ἀνδρῶα Ἱερά Μονή Χρυσοσκαλιτίσσης, πού σήμερα δεσπόζει ὡς πνευματικός φάρος καί συνεχίζει πλέον ἀνανεωμένη τήν πνευματική καί ἱστορική παρουσία της μέσα στό διάβα τῶν αἰώνων, τήν γυναικεῖα Ἱερά Μονή Ζωοδόχου Πηγῆς Παρθενῶνος, τήν ὁποία κατέστησε πόλο ἑλξης γιά τοὺς προσκυνητές καί τοὺς κληρικούς μας πού τήν ἐπισκέπτονται τόσο γιά λατρευτικούς λόγους, ὅσο καί γιά τό σύγχρονο κεντητήριο καί ἱεροραφεῖο της.

Μέ κόπο καί προσευχή ἀπεκατέστησε τό Ἱερό Προσκύνημα τοῦ Γενεσίου τοῦ Τιμίου Ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου «Ντάμιαλη» καί τό κατέστησε τόπο προσευχῆς, παραμυθίας καί ἀναφορᾶς γιά ἑκατοντάδες προσκυνητές πού συρρέουν γιά νά καταθέσουν τήν ἀγωνία καί τόν ἀγῶνα τους, τὰ δάκρυα καί τήν ἀσθένειά τους στόν μείζονα τῶν Προφητῶν. Ἀνακαίνισε ἐπίσης ἐκ βάθρων, καί μέ τήν πνευματική αἴγλη πού τοῦ ἀρμόζει, τό Μητροπολιτικό οἶκο «Ἐπισκοπεῖο», καθὼς καί τό Πνευματικό Κέντρο τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου στήν ἔδρα τῆς Μητροπόλεως, ὅπως καί τήν Ὁρθόδοξο Ἀκαδημία Κρήτης, πού φιλοξένησε κατά τό ἔτος 2016 τό μεγάλο γεγονός τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Πανορθοδόξου Συνόδου στό Κολυμπάρι Χανίων.

Καθοριστικής σημασίας και σπουδαίας συμβολής εις τόν τομέα τῆς νεότητος ἀποτελεῖ ἡ διαρκής μέριμνα τοῦ Σεβασμιωτάτου μέσω τοῦ Τσατσαρωνάκειου Πολιτιστικοῦ Πολυκέντρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κισάμου καί Σελίνου, εις τό ὁποῖο λειτουργοῦν καί στεγάζονται πλῆθος δραστηριοτήτων πού ἀφοροῦν τίς δεξιότητες καί τήν πνευματική καλλιέργεια τῆς νεότητος τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἀποδεικνύοντας ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος δέν ἀποτελεῖ ἕνα ἀπόκοσμο πρόσωπο, οὔτε ἕνα κλειστό κύκλωμα βίου, ἀλλά πρόσωπο πού ζεῖ καί σαρκώνεται μέσα εις τόν κόσμον μέ σκοπό νά τόν ὁδηγήσει εις τήν σωτηριολογική του προοπτική καθώς τό ἀπρόσληπτον παραμένει καί ἀθεράπευτο (Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ, Ἐπιστολή 101 – Πρός Κληδόνιον, P.G. 37,181).

Ὅλη ἡ δομή τοῦ πολύπλευρου καί πολυποίκιλου ποιμαντικοῦ ἔργου τοῦ Σεβασμιωτάτου εἶναι ἡ ἐρμηνεία τῆς ἀγαπητικῆς ἐμπειρίας τῆς πίστεως πρός τόν Θεό καί ἡ ἀποδοχή τοῦ θελήματός Του, ὥστε ὁ ἴδιος νά εἶναι «ἀπερίσπαστος» καί «ἀπερίτρεπτος» (Λόγος Ἀσκητικός, 2 P.G. 31, 632B) εις τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ καί τῆς διακονίας τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ταπεινά καί καρδιακά, ὡς ἐλάχιστος τῶν συνεργατῶν τοῦ Σεβασμιωτάτου, διακονῶντας ἀπό τήν θέση τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τῆς περίπυστης Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κισάμου καί Σελίνου, ἐκφράζοντας τόν εὐαγῆ κλῆρο, τίς μοναστικές ἀδελφότητες καί τό φιλόχριστο ποίμνιο τῆς ἐν Κισάμῳ καί Σελίνῳ Ἐκκλησίας τῆς Ἑσπερίας Κρήτης, ἀναπέμπομεν αἶνον καί Δοξολογίαν εις τήν Τρισήλιο Θεότητα μέ τά φλογερά λόγια τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν Παύλου: «Τοιοῦτος γάρ ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεύς» (Εβρ. 7,26), τῶν Ἁγίων λειτουργός καί τῆς ἀληθινῆς σκηνῆς «ἣν ἔπηξεν ὁ Κύριος, καί οὐκ ἄνθρωπος» (Εβρ. 8,2).

Εὐχόμενοι υἱικῶς, μέ ἀφοσίωση καί σεβασμό εις τό τετιμημένο καί πολυσήμαντο πρόσωπό του γιά ὅλους ἐμᾶς πού συναναστρεφόμεσθε εις τήν καθ' ἡμέρα τοῦ βίου μας ὡς τέκνα πιστά τό γνήσιο καί ἀληθινό πρόσωπο τοῦ πατέρα, υἱεία κατ' ἄμφω καί μακρότητα ἡμερῶν, ὀρθοτομῶντας πάντοτε καί ἀσυμβίβαστα, ὅπως μέχρι σήμερα ἡ διαδρομή καί ἡ πορεία του ἀπέδειξε, τόν λόγον τῆς ἀληθείας, πρός Δόξαν καί αἶνον τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως Χριστοῦ καί εὐκλειαν τῆς Ἀγίας Του Ἐκκλησίας.